

[Anna Westergaard.]

dommere enten til besættelse af 2 afdelinger med 4 dommere hver, hvorved opnås fremskyndelse af sagernes behandling ved større antal ugentlige retsdage, eller til imødegåelse af sygdomsforfald o. lign.“

Jeg er nemlig enig med den ærede foregående taler i, at det er meget betydningsfuldt og vigtigt, at de sager, det her drejer sig om, behandles indenfor en rimelig tid, og det ville have underbygget lovforslaget endnu mere, hvis denne passus i bemærkningerne, som jeg har citeret, var at forstå således, som jeg synes det fremgår af den.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg takker de ærede ordførere for den velvillige modtagelse, som lovforslaget har fået. Til det, som er fremført, skal jeg gøre nogle bemærkninger.

Det ærede medlem, der talte på det radikale venstres vegne (Anna Westergaard), var inde på udtalelsen i bemærkningerne om formålet med udvidelsen af dommerantallet og mente, at den skulle forstås således, at retssagernes behandling herefter kunne fremskyndes; det ærede medlem hr. Elmquist, der talte på venstres vegne, berørte det samme emne, såvidt jeg forstod. Jeg ved ikke, om det, som er meningen, måske kunne have været udtrykt klarere, men sammenhængen er den, at dette stykke i bemærkningerne ikke sigter til de nuværende ekstraordinære forhold. Det sigter til den tilstand, man regner med vil foreligge, når engang de ekstraordinære forhold er afviklet. Da vil man med den forøgelse af de faste dommers antal, som er foreslået, kunne indrette flere ugentlige retsdage og dermed have håb om at kunne følge med i den ordinære stigning af de sædvanlige sagers antal.

Det ærede medlem hr. Malchau, der talte på det konservative folkepartis vegne, var inde på spørgsmålet om, hvorvidt godtgørelsesbeløbenes størrelse rettelig burde opføres i retsplejeloven eller på finansloven. Jeg kan dertil kun sige, at fra retsplejelovens første tid har disse bestemmelser om vederlag haft deres plads i denne lov. Tanken er måske den, at under mere stabile forhold end dem, vi netop har haft i de senere tider, bør disse vederlags størrelse have en fast karakter, så at det ikke skulle være nødvendigt for lovgivningsmagten at beskæftige sig med dem hvert år, hvad der er tilfældet nu, da de forhøjede gebyrer til nævninger netop har hjemmel i en tekstanmærkning til finansloven,

Det ærede medlem hr. Elmquist, der talte

for partiet venstre, anstillede nogle betragtninger i tilslutning til det, jeg har sagt om den langsomme behandling, der for tiden bliver landsretssager til del. Jeg tror ikke, der er nogen uenighed mellem os om, at forholdene er beklagelige. Jeg må dog have lov til at minde om, at da vi i 1945 behandlede den særlige lovgivning, som vi dengang gennemførte, var vi inde på spørgsmålet; vi så i øjnene, at det store antal særlige sager, vi kunne vente, ville medføre, at det kom til at gå ud over hurtigheden i de ordinære domssagers gang, og at vi måtte tage denne konsekvens for at opnå så hurtigt som muligt at blive færdige med de ekstraordinære sager. Nu er de ekstraordinære sager jo færdige ved underretterne — en del står endnu hen under anke for landsretterne —, og vi tør imødesee den tid, da forholdene igen bliver normale.

Hvad det angår at råde bod på ulemperne, er jeg også enig med det ærede medlem hr. Elmquist i, at der gennem hele den tid, da misæren har foreligget, har været gjort, hvad det var muligt at gøre for at fremme sagernes behandling. Det ærede medlem nævnte særlig de bestræbelser, der har været udfoldet for at få forøget antallet af retslokaler. Det ligger sådan, at det har været forbundet med de allerstørste vanskeligheder i løbet af det sidste års tid at få yderligere eet retslokale stillet til rådighed, og jeg tror ikke, det er muligt at gøre mere ved den side af problemet.

Men der er en anden ting, som også spiller stærkt ind. Jeg nævnte, at der for tiden i landsretterne er et betydeligt antal konstituerede dommere, således at der nu i Vestre Landsret foruden præsidenten er ialt 22 dommere, i Østre Landsret foruden præsidenten ialt 40 dommere. Man må ikke glemme, at der er naturlige og snævre grænser for, hvor stærkt man kan forøge antallet af konstituerede dommere i landsretterne; det bestemmes ikke alene ved muligheden for at skaffe retslokaler, idet der jo er snævre grænser for tilgangen af konstituerede dommere, og man *kan* ikke forøge antallet — hvis det iøvrigt var muligt at skaffe plads til dem —, uden at det ville komme til at gå ud over den ordinære retspleje ved underretterne. Det er jo bl. a. dommerfuldmægtige, som konstitueres, og også sagerne ved underretterne skal have et så hurtigt forløb som muligt.

Jeg tør forsikre, at der er gjort, hvad gøres kan, men jeg vil være det ærede medlem hr. Elmquist yderst taknemlig for en positiv oplysning; bare et lille tip om, hvordan man skulle kunne forbedre forholdene yder-